

Xica Gat

12 de novembre, 5430

Un part difícil, inhumà, extraordinari... Aquest dia, a les 03.43 am va néixer una xiqueta que mai ningú no va creure que existiria.

Al petit poble Itomori (Japó), l'any 2013 va caure un meteorit, i va destruir gairebé tot el poble, però l'institut va quedar intacte i va ser on els avantpassats de la família Amajiki va construir sa casa. Actualment?, aquesta família constava de quatre integrants fins que va néixer la protagonista.

Dai Amajiki. La mare de la nostra protagonista. Quan tenia dèsset anys se'n va anar de sa casa ja que el seu pare la maltractava i es va mudar amb la seva parella d'aquell temps, el qual és el seu actual espòs. Amb díhuit anys es va casar amb la seva parella, convertint-lo en el seu espòs; amb dènou, va tenir el seu primer fill i amb vint anys, quan el seu primer fill va fer un any, va tenir el seu segon fill. En l'actualitat ella té vint-i-tres anys, amb els quals va a donar a llum per tercera vegada.

Keitaro Amajiki. El pare de la nostra protagonista. Sempre va estar enamorat de Dai, fins que, per fi, quan ell tenia vint anys i ella díhuit, li va proposar matrimoni i es van casar. Sempre va ser molt afectuós i atent, tant amb Dai, com amb els seus fills. Treballava molt dur per poder donar-li tots els luxes possibles a la seva amada família i, tot i sempre arribar cansat, treu forces per jugar amb els seus fills o veure una pel·lícula en família. Actualment, ell té vint-i-cinc anys i espera amb ànsies el naixement de la seva tercera filla.

Kazuma Amajiki. El primer fill de Dai i Keitaro, el més gran dels germans. Des dels seus nou mesos de nascut, on va començar a ser conscient del que l'envoltava i va aprendre a caminar, sempre va buscar protegir la seva família en tot el que podia. Actualment, tot i que tan sols té quatre anys, ha demostrat ser un nen que aprèn excessivament ràpid. El que més sol agradar-li és mostrar-los als seus pares tots els seus progressos i cuidar el seu germà menor.

Yumiko Amajiki. El segon fill de Dai i Keitaro, el mitjà dels germans. A pesar de ser el més protegit per ser el menor abans del naixement de la nostra petita bebè gat, va demostrar ser totalment capaç de protegir-se sol, tot i que actualment té només tres anys. Abraçat al seu germà, dorm, esperant l'arribada de la seva nova germana i somiant un futur al costat de la seva família.

Per fi ha arribat l'hora. Ja ha nascut. Els doctors s'han quedat petrificats, Dai també. No hi ha ningú en aqueixa sala que no estiga paralitzat. Una xiqueta amb orelles i una cua de gat. Al matí, quan van arribar el seu espòs i el seus fills, també es van quedar paralitzats, però Yumiko va actuar, acariciant les orelles de la xiqueta.

- Es pot anomenar Kyomi? Significa pura i bella... a l' igual que ella.
- Clar que sí, Yumiko- va dir Keitaro.

14 de novembre, 5443

Actualment, Kyomi té tretze anys i va a començar segon de l'ESO. Kazuma, amb els seus setze anys està estudiant arts generals, treballa com a actor, té un canal de YouTube i encara així passa molt de temps amb la seua família. Yumiko va finalitzar l'ESO i va començar una FP de disseny de moda. Dai i Keitaro segueixen treballant en el de sempre. Ella en el seu refugi d'animals i ell en la seua oficina de l'empresa més important del món.

-Ens n'anem.

Tan sols dos paraules eixides de la boca de Keitaro van arruïnar el sopar familiar eixa nit.

-Què? És broma, veritat?- Yumiko va saltar de la taula a l'escoltar al seu pare.

Kyomi va aparèixer de darrere del seu pare, mirant el terra.

-Ho sent molt, germans... En l'institut es fiquen amb mi i ja no puc suportar-ho més- Kyomi va començar a plorar.

-Per la teua condició?- va preguntar Kazuma.

-Sí.

Tots es van alçar de la taula, deixant tot el menjar a mitges per a començar a fer les maletes.

24 de novembre, 5443

-Estàs llista per al teu primer dia en l'institut d'aquest lloc?

-Sí, mare. Ens n'anem?- Kyomi va agafar la seua motxilla i es va dirigir a la porta.

-Hauràs d'anar-hi sola perquè estic acabant de transportar tots el animals que tenia en l'anterior refugi.

A l'eixir de casa em vaig posar la meua gorra de la sort per a tapar les meues orelles ja que al ser nova en aquesta ciutat, tots s'havien d'acostumar. Inclosa jo.

-Senyoreta Kyomi Amajiki, es pot llevar la gorra?- Va dir el professor.

-Sí...- vaig començar a tremolar de la por del que podien dir, però finalment me la vaig llevar.

Tots es van sorprendre. A l'hora del descans tot el món es va acostar a mi per a fer-me preguntes de tots tipus. No va passar ni una setmana quan ja era la xiqueta més popular de tot l'institut. Però jo sabia que ningú era amic meu per la meua forma de ser. El meu físic era molt peculiar i tots l'admiraven. I quan més infeliç era, va arribar un xiquet nou. Justament anava a anar a la mateixa classe que jo. Estava preparada perquè em tractara igual que als altres, però quan es va acostar a mi em va agafar del canell i em va portar al bany.

-Què se suposa que fas?- Vaig cridar furiosa, però ell em va tancar la boca.

-No crides. Les meues orelles són molt sensibles.- Va tocar un poc les seues redones orelles i es van allargar.- Soc un elf i em dic Tamaki. Escolta'm bé. Som molts poques les persones amb aquestes condicions físiques i hem de reunir-nos perquè la nostra espècie no s'extingisca.

-Espera! Va massa ràpid! No entenc res! Estes dient que nosaltres som una espècie en perill d'extinció i que per això hem d'ajuntar-nos tots per a evitar això?

-Aprèn ràpid. Això m'agrada! Realment els teus pares es van decidir a mudar-se ací perquè és en aquesta ciutat on estic reunint a tots els de la nostra espècie.

-Ja vas parlar amb els meus pares?- Vaig preguntar, sorpresa.

-Ja t'he dit que estic reunint-vos a tots, què més t'esperaves?

28 de febrer, 5455

Actualment tinc vint-i-cinc anys. Tamaki i jo estem casats i tenim una filla fada. Tots els integrants de la nostra espècie vivim junts en una illa màgica, a qui sols podem veure nosaltres. A vegades anem a visitar la nostra família i passem uns dies fora. La nostra vida és tranquil·la i ningú pareix estar descontent. Així tots som una família que cada vegada creix més. Aquesta illa és molt gran i, gràcies a allò tenim coses necessàries com pot ser l'escola, l'hospital, parcs... Crec que no podria haver tingut una vida millor que aquesta si haguera sigut una humana normal i corrent com tots els altres.